

— Г. Аристе, колѣнопрѣклонно вы ся моля; невиненъ съмь.

— Невиненъ е, господине, братъ ми е невиненъ.

— Вуйчо ни е невиненъ; выкахъ дѣцата жаловито.

— Не, не; не слушамя никого; повече, повече отъ увѣренъ съмь; ами хайде ставай да идемъ на запѣieto.

И възбѣсенныйтъ старецъ дръпнѣ завывкнѣ на болныйтъ съ намѣреніе да го дигне да стане.

Но невиненъ съмь, казувамъ ти, думаше горкыйтъ момѣкъ.

— Но злодѣецъ си, казувамъ ти, думаше Г. Аристъ.

— За име Божіе! Смысли че единъ день ще давашъ отвѣтъ на Праведнаго Бога.

— Ще дадешъ ты по-напрѣдъ днесъ отвѣтъ на полиціѣтъ. Е Гаваз-Баши.

Навалица вече бѣше ся струпала прѣдъ кѣщѣтъ на вдовщѣтъ; и едни едно, а други друго и думажъ и дрънкахъ

— Ставай *челеби*, рече грубо Гаваз-башійтъ; ще идемъ на запѣieto.

— Но какво съмь направилъ азъ, думаше Евстатій като ставаше и ся уголюваше понеже не можаше да стои на краката си?

А всички тазѣ сѣѣна бѣше таквазъ, която да раскѣса на челоуѣка сърдцето; сестра му като не можаше вече да ся одържи на толкозъ едно слѣдъ друго сътрясенія, лежеше примрѣла на едно вето истриито *канале*, дѣвцата плачахъ около неѣ, мѣчахъ ся да ѣ повдигнѣтъ и да ѣ повърнѣтъ въ животъ съ най-умилны названія. Евстатій въ мѣкы отъ болѣзнитъ на ранѣтъ и отъ раздираніе на сърдцето като гледаше сестрѣ си и дѣвцата ѣ, обличаше ся и старецътъ Аристъ съ Гаваз-башіята само фучахъ. Филта събудена испищъ като видѣ да покарахъ брата ѣ, вверли ся между него и тѣзи които го карахъ.